

Hobro i 4 år på De Danske Spritfabrikker

Efter afsluttet maskinmester eksamen fik jeg travlt (se sidste del af 3 år på maskinmesterskolen) og kørte til Hobro for at finde et sted at bo og det fandt jeg samme dag. Et værelse på et loft med tre piger og fælles køkken. Jeg var så i Esbjerg efter flyttegods og den første nat på værelset sov jeg ikke. Kirken hvor John og Gitte blev døbt havde et ur som slog hver halv time. Jeg var bombet da jeg kl. 7 mødte op på DDSF. Der var ikke noget på skrift om mødetid eller personer jeg skulle møde. Jeg spurgte efter maskinmesteren, for jeg vidst der var 3. Jeg blev vist til 1. mester Gunner Sørensen på Værkstedet. Han kaldte på mester Nielsen, som fik mig i hvidt tøj. senere dukkede. Løvgren Frandsen op, som var produktionschef. Han undskyldte at jeg ikke var kommet rigtig på plads, men ind ad bagdøren.

Det kom til at gå godt på fabrikken og jeg fandt nogle kælderværelser på Hovangsvej 57. Konen og datteren arbejde på fabrikken. En weekend jeg var i Esbjerg blev Anette født. Jeg var meget lykkelig og glad for det under. Hen på vinteren så vi efter lejlighed i boligblokke, men det var ikke godt. Jeg spurgte Løvgren om han kunne bruge mig. Det er muligt, men jeg siger først noget efter et halvt år, sagde han. 1. mester Sørensen sagde at en smedemester Falkenberg, havde en fin grund til salg og jeg gik op og spurgte efter den. Vi kikkede på stedet og tænkte, tør vi? Dengang havde man ikke bankforbindelse som nu. Man havde penge til forbrug i pungen eller i en låst skuffe. Jeg gik i sparekassen i Hobro og snakkede med dem. Jeg havde min sparekasse i Hammerum. Han lærte mig at lave et budget og anbefalede en konto til faste udgifter. Han lærte mig også regler for huslån og byggelån og afdrag på et hus under opførelse. Til slut ringede jeg til Tjæreborg huse, vi havde set et typehus udstilling i Tjæreborg og til to andre typehusfirmaer. De sendte tegninger og opstilling over finansiering. Vi så også på nogle færdige huse med en ejendoms mægler. Hobro var et gammeldags hul og alt var forfærdelig gammeldags, 20 år efter hvad vi havde set omkring Esbjerg. Vi lånte 10.000 af far og 21.000 af sparekassen mod fars kaution. Byggegrunden kostede 21.000 og de 10.000 skulle betales til Tjæreborghuse. Banken sagde, din svigerfars underskrift var ikke nødvendig at få. Han havde jo tippet mig jobbet, så det var ok, at han også skrev på lånet. Så bestilte vi Tjæreborg huset. Og flyttede ind i juni 1969.

Vi havde gode år i Hobro, som var et hul med utrolig nysgerrige folk, som vi ikke brød os om. Jeg var glad ved arbejdet og DDSF. Det var en god men nærig arbejdsgiver. Anni fik deltids arbejde i Føtex og siden ved Carl Bach kjoleforretning. Den unge Bach kom op til vores hus for at tale med Anni om jobbet. Han ville nok se hvordan hendes hjem så ud. Vi fik også Gitte en flot forårsdag og John en sommerdag i juni. Han meldte ankomst på en sommerhusferie ved Tren. Jeg arbejdede på skift og det gav mig mulighed for at passe børn noget af dagene ellers var de ved Gerda i dagpleje. Anette nåede også at komme i børnehaven før vi rejste til Esbjerg. Den sommer Gitte blev født var vi en uge i sommerhus ved Løkken ellers tror jeg ikke vi var på ferie i de år. Vi kørte ofte en dags ture, men der var ikke papirs ble, så man skulle ofte vaske.

Jeg havde ansvar for vedligeholdelse af chips fabrikken. John Nielsen havde pommes frites og Bent Jørgensen havde ansvaret for pakkemaskiner. Vi deltog som daglig vagt i pakkeriet af chips og pommes frites, men i lavsæson fik vi dagvagt på skift og koncentrerede os om vedligeholdelse af "vores" anlæg. Den første sommer kom der et nyt amerikansk chips anlæg og den fulgte jeg opsætningen af. Jeg havde ingen feriepenge, men DDSF gav mig een uges ferie. Der var også fabrikation af kartoffelmos og 99,9% sprit på fabrikken. Det tog 1. mester sig af. Spritten blev fremstillet af melasse, som blev sejlet til Hobro fra Saxkøbing. Kartoffler til chips og

pommes frites blev lagret på en proprietærgård som vi ejede lidt udenfor Hobro. Chipsene hed Taffel chips, men der blev også lavet chips med anden mærke, Karen Kok til Brugsen, Irma chips og Kims chips.

I Norge var der en lisens producent, som jeg blev sendt op til den anden vinter. De havde købt nyt anlæg, som ikke var pakket ud da det gamle gik i stykker. Jeg skulle give en status til Hovedkontoret i København, hvor hr. Ebro var chefen for Chips Fabrikken var midlertidigt lukket forde olien hurtigt blev ødelagt. Jeg tog toget til Frederikshavn og skulle leje en bil i Oslo for at køre til Skreia, hvor storkøbmanden Poul Ås havde en privat chips fabrik. I toget opdagede jeg at mit kørekort lå i Renaulten hjemme i Hobro.

Vi kom til Oslo om morgenen og jeg gik til politiet på havnen og bad om tilladelse til at køre. Det skal du til Rigspolitiet og have en tilladelse til. Så kørte jeg i taxa til dem. Det kunne de ikke give. Jeg skulle forvente en lille uges leveringstid. Kør til et telegrafens kontor og kontakte dansk politi, når de har bekræftet dit kørekort, så kan jeg udstede et midlertidig kørekort. Jeg kørte til det kontor og fik lov at låne telefon og ringede til Herning kørekort kontor, som havde udstedt kortet. Jeg var heldig, manden kunne huske jeg havde fået nyt kort ved hjemkomst fra USA, hvor kahytsdrengen stjal min pung. Han lovede at telexe til det kontor jeg stod på og kontormanden foran mig nikkede for ok.

Efter en halv time på kontoret var jeg igen på vej til Rigspolitiet med et dokument, som fik manden jeg før havde talt med til at se mere end skeptisk ud. Dokumentet var der ikke noget galt med, så han måtte til skrivemaskinen og lave et Kort til mig. Af sted og ud og finde en udlejnings bil. Jeg var i Skreia ved 2-tiden. Poul Ås havde en stor købmand og handelsfirma og fabrikker bag ved. Jeg blev budt ovenpå i privaten og flot beværtet af Pouls kone. Bag efter gik en kommis med mig op på fabrikken til en mand som vedligeholdt fabrikken. Han fortalte hvad der var sket og jeg vurderede at det ville tage mindst 3 uger at få den nye fabrikations linie sat i drift. Derefter så jeg det gamle anlæg efter og fandt fejlen. Isoleringen under kogerens var faldet af så oliebrænderne brændte direkte på stålet og overhede spiseolien så det blev ødelagt. Derved blev chipsene harsk efter få dage. Ebro var ikke utilfreds med at jeg samme dag på telefon kunne give ham en status og endda en fejlmelding. Han skældte ud over at ingen havde fundet den fejl. Ros kom der ikke, men jeg mærkede hans venlighed helt til jeg rejste fra firmaet.

Jeg var i Skreia nogle dage. Poul Ås og konen tog mig med på skitur og bag efter i sauna. To aftner var jeg sammen med dem i privaten og Poul forhørte mig i detaljer om alle procedure på Hobro fabrikken.

En måneds tid senere blev jeg bedt om at tage derop og lede opstillingen af den ny fabrikations linie. Jeg skulle have en smed med. Det blev Børge Mogensen og vi fik 3 gode men travle uger i Skreia. Den samme montør Wotson fra Californien, som jeg var sammen med i Hobro året før, kom også og der var en ung fyr fra Belgien, som skulle oplæres af Wotson. Vi boede alle 4 ude på en gård hvor de også havde pensionat. Wotson var utilfreds med norsk mad, han ville have bøffer og ikke frikadeller. De dage frøs det 30 C° næsten hver nat og der faldt meget sne.

I Hobro var jeg og den assistent jeg arbejdede sammen med uheldige og måtte varsle overarbejde nogle aftner. Det blev for meget for damerne ved pakke maskinerne og de gik og lod chips være chips. Så fyrede jeg dem der gik. Det blev der strejke ud af og de ønskede os to fyret, men der blev forlig.

Da jeg rejst kom Ebro til Hobro for at sige farvel. Han tog mig på kontoret og gav mig en længere tale om hans mening om mig. Essensen var at jeg var den mest kreative han havde set og nævnte mange detaljer for ting jeg faktisk ikke havde lagt mærke til selv.

Jeg søgte mange jobs og var til samtaler og til slut blev det Esbjerg igen ved The Borden Company A/S, hvor jeg startede 2. januar 1973. Flytning blev klaret med en lastbil med anhænger og løspresending over. Vi kørte alle 5 i vores Triumph Herald til Esbjerg på Sdr. Fourfeldtvej 20.